

РЕШЕНИЕ

№ 5546

гр. София, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 15.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **4715** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/
Образувано е по жалба вх.№53-06-3341#3/17.05.2022г. по описа на ТД на НАП С. от [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление –гр.С.,[жк][жилищен адрес] представлявано от управителя А. С. чрез адв.М. С. със съдебен адрес-гр.С., [улица] срещу Решение № ПИ-189/10.05.2022г. на директора на ТД на НАП – С., с което са оставена жалба с вх.№ С220022-000-0174182/12.04..2022 по регистъра на ТД на НАП С., подадена от [фирма] срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в Разпореждане за разпределение № С220022-125-0100223/04.04.2022г. и Разпореждане за разпределение № С220022-125-0100225/04.04.2022г., издадени от П. С., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., БЕЗ УВАЖЕНИЕ като неоснователна.

В жалбата се твърди, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са незаконосъобразни, тъй като неправилно е прието, че сумите по извършени разпределения не са несеквестрируеми. Паричните суми, по отношение на които е насочено принудителното изпълнение, представляват подпомагане по Закона за подпомагане на земеделските производители и същите като целеви средства не могат да служат за погасяване на публични задължения и да бъдат обект на принудително изпълнение.

Жалбоподателят моли съда да отмени оспореният акт. Претендира разности по представен списък. В съдебно заседание не се явява процесуален представител на

жалбоподателя. Постъпило е писмена становище от адв.М. С., която поддържа жалбата и излага подробни съображения по същество.

Ответникът по касационната жалба - Директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт В., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Представя писмени бележки.Претендира юрисконсултско възнаграждение .

Административен Съд С. - град, III-то отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Срещу [фирма], ЕИК[ЕИК] е образувано изпълнително дело №190719109/2019 г., като на лицето е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение /СДИ/ с изх. №С190022-048-0092210/30.05.2019 г. Не е спорно, че жалбоподателя има задължения за корпоративен данък в размер на 25 842,26 лв.

На 02.12.2019 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С19022-105-0393875/02.12.2019 г., с което на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК по изпълнителното дело е присъединен вискател за вземане за ДДС по справка-декларация за м.08/2019 г. в размер на 1 609,80 лв.

На 02.12.2019 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С190022-022-0113429/02.12.2019 г., с което е наложен запор върху банкови сметки, находящи се в Българо-американска кредитна банка /БАКБ/ АД, за сумата от 28756,92 лв. Запорът е наложен за това, че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №190719109/2019 г. Разпореждането за присъединяване и Постановлението са изпратени за връчване на дружеството чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка, като пратката е получена от А. С. на 17.12.2019 г.

На 20.11.2020 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С20022-105-0390151/20.11.2020 г., с което на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК по изпълнителното дело е присъединен вискател за вземане за корпоративен данък по ГДД по ЗКПО за 2019 г. в размер на 6 477,39 лв.

С изх. №С210022-029-0002577/29.01.2021 г. до БАКБ АД е изпратено разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх. №С190022-003-0110221/ 02.12.2019 г. Разпореждането е връчено по електронен път на 01.02.2021 г. С изх. №2-1410-В/05.02.2021 г. в ТД на НАП С. е постъпил отговор от БАКБ АД, в който е посочено, че лицето е клиент на банката, сметките му са блокирани до размера на посочената в запорното съобщение сума, има наложени други запови. Доколкото по сметките постъпват суми от Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/ се искат допълнителни указания от публичния изпълнител дали средствата следва да се приведат.

С писмо до БАКБ АД публичният изпълнител е уведомил банката, че наличните парични средства следва да бъдат преведени по сметката на ТД на НАП С., доколкото същите са секвестрируеми. Писмото е връчено на 08.02.2021 г.

На 13.04.2021 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С210022-105-0100868/13.04.2021 г., с което на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК по изпълнителното дело е присъединен вискател за вземане за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове по декларация за 4-то тримесечие на 2020 г. в размер на 4 240,78 лв.

На 13.04.2021 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0024483/13.04.2021 г., с което е наложен запор върху банкови сметки, находящи се в Първа инвестиционна банка /П./ АД, за сумата от 43 436,01 лв. Запорът е наложен за това, че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №190719109/2019 г. Изпратено е запорно съобщение до банка П. АД с изх. №С210022-003- 0017093/13.04.2021 г., връчено на 13.04.2021 г. Получен е отговор от банката, съгласно който сметката на лицето е блокирана в посочения размер за бъдещи постъпления, но към момента няма наличност.

На 20.01.2022 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №022022-105-0012297/20.01.2022 г., с което на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК по изпълнителното дело е присъединен взыскател за вземане за корпоративен данък по ГДД по ЗКПО за 2020 г. в размер на 10 074,94 лв.

На 20.01.2022 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0220022-022-0001199/20.01.2022 г., с което е наложен запор върху банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги е БАКБ АД в размер на 27 669,68 лв. и в П. АД в размер на 12 990,59 лв. Изпратени са запорни съобщения на 20.01.2022 г. Получен е отговор от П. АД, че сметката на лицето е блокирана в посочения размер за бъдещи постъпления, но към момента няма наличност и има наложени други запори.

От дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК] е постъпила молба с вх. №0220022-000-0020393/20.01.2022 г., с която е посочено, че за 2019 г. и 2020 г. по сметките му в БАКБ АД постъпват целеви помощи, които са обект на несеквестрируемост. Други средства по сметките не са налице. От публичният изпълнител са изискани допълнителни доказателства, обосноваващи несеквестрируемост на средствата. От жалбоподателя са представени заявления за подпомагане от ДФЗ за 2018 г. и 2019 г. и банкови извлечения.

С изх. №0220022-178-0002483/01.02.2022 г. до [фирма] е изпратено писмо от публичния изпълнител, с което са изложени аргументи относно секвестрируемост на получаваните от ДФ Земеделие средства.

На 08.03.2022 г. [фирма], ЕИК[ЕИК] е подало нова молба, с която отново се иска писмено да се посочи на БАКБ АД, че паричните средства са несеквестрируеми или да се предприемат действия по събирането на публичното вземане по изпълнително дело №190719109/2019 г.

С изх. №0220022-029-0007296/08.03.2022 г. до БАКБ АД е издадено разпореждане за изпълнение на запорно съобщение за незабавно прехвърляне на наличните към датата и часа на налагане на запора и последващо постъпващите по сметките на длъжника суми в размер на 57 037,03 лв. по сметката на ТД на НАП С.. Постъпил е отговор от БАКБ АД, съгласно който е извършено пълно плащане на дължимата сума.

От публичния изпълнител са издадени Разпореждане за разпределение изх. №0220022-125-0100223/04.04.2022г. и Разпореждане за разпределение изх. №0220022-125-0100225/04.04.2022г., с които е извършено разпределение, на плащането за погасяване на публичните задължения, подробно описани в двете разпореждания.

Жалбоподателят е оспорил цитираните разпореждания, като жалбата му е оставена без уважение с Решение № ПИ-189/10.05.2022г. на директора на ТД на НАП-С., предмет на настоящото съдебно производство. Изложени са подробни правни и

фактически доводи, поради какви причини, финансовите средства, предоставяни от ЕС чрез Разплащателна агенция „ДФЗ“ са секвестрируемо имущество.

Решението е изпратено на адресата му по електронен път и е получено на 12.05.2022 г., /лист 14 от делото/

Жалбата срещу Решението е подадена на 17.05.2022 г., чрез ТД на НАП –С., където е регистрирана под вх.№53-06-3341#3 от същата дата.

Оспорването е процесуално допустимо за разглеждане.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността, законосъобразността и обосноваването на обжалвания административен акт, счита оспорването за основателно.

Обжалваното Решение е издадено от Е. Н. - Директор на Териториална дирекция на НАП – С. и представлява валиден административен акт, доколкото материалната, териториалната или персоналната компетентност на издателя му не е оспорена по делото.

Съобразно датата на постъпване при административния орган на жалбата и след отстраняване на нередовностите ѝ оспореното решение е постановено в рамките на предвидения в чл.267, ал.2 от ДОПК 14-дневен срок.

Решението е в изискуемата писмена форма с посочени валидни правни основания за постановяването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

Обжалваните разпореждания са издадени от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 226, ал. 1 от ДОПК писмена форма.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК, вземанията за данъци и задължителни осигурителни вноски са публични вземания и като такива се събират от публичните изпълнители по реда на ДОПК, освен ако в закон е предвидено друго.

Безспорно е, че срещу [фирма], е образувано изпълнително дело №190719109/2019г. по описа на ТД на НАП С. и по същото е предприето разпределение на събрани суми с процесите разпореждания.

Жалбоподателят не оспорва наличието и размера на публичните си задължения за корпоративен данък и данък добавена стойност.

Няма спор, че жалбоподателят е регистриран земеделски производител.

За периода 2019г. -2020г. по сметка на жалбоподателя в [фирма] с“ постъпили от РА –ДФЗ целеви помощи по Програма за развитие на селските райони.

По делото е спорно именно обстоятелството, постъпилите суми по банковите сметки на жалбоподателя, отпуснати от РА –ДФЗ по Програма за развитие на селските райони и представляващи целеви средства за подпомагане на земеделския производител представляват ли секвестрируеми средства.

Изложените изводи на решаващия орган, съдът намира за необосновани и незаконосъобразни по следните съображения:

Видно от разпоредбата на чл.96, ал.1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2020 г., целево предоставяните средства от държавния бюджет на нефинансовите предприятия за субсидии, компенсации и капиталови трансфери за възложени от държавата дейности и услуги не могат да се използват за обезпечения, а съгласно ал.2 на същия член, тези средства не могат да се използват и за принудително погасяване на публични и частни държавни вземания, както и на

вземания на трети лица. В същия смисъл е и разпоредбата на чл.94, ал.1 и ал.2 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г. В § 1, т.1 от ДР на ЗПЗП е посочено, че „земеделски производители“ са физически и юридически лица, които произвеждат непреработена и/или преработена растителна и/или животинска продукция, от което следва, че те не представляват финансови предприятия. Следователно, цитираните по-горе норми на Закона за държавния бюджет за 2019 г. и 2020 г. намират приложение по отношение на държавните субсидии, които се отпускат на земеделските производители и тези средства не могат да се използват за принудително погасяване на вземания, включително и на публични такива, какъвто е настоящият случай. По отношение на средствата, отпускани от фондовете на ЕС, те са публични финансови средства съгласно чл.17а от ЗПЗП, като на основание чл.11 и чл.11а от ЗПЗП дейността по управлението и контрола на плащанията на отпуснатите от еврофондовете средства и свързаното с тях национално съфинансиране, се извършва от Държавен фонд „Земеделие“. Съобразно Регламент (ЕС) №1306/2013 г., бенефициери на тези плащания – в пълния им размер, са регистрираните земеделски производители, а целта – влагането на средствата в осъществяваната от тях дейност по схемите и мерките в рамките на общата селскостопанска политика. Регламентът предвижда, че плащанията следва да се извършват навреме, за да могат да се използват от бенефициерите ефективно, по предназначение. Всяка мярка от общата селскостопанска политика следва да бъде предмет на мониторинг и оценка, а имената на бенефициерите се публикуват, с оглед засилване на публичния контрол относно разходването на предоставените им средства. От изложеното следва, че се касае за публично целево финансиране и единственият овластен да получи средствата в пълния им размер е бенефициерът – земеделски производител. Следователно, тези средства също не могат да бъдат използвани за принудително погасяване на публични и частни държавни вземания и на вземания на трети лица. Нещо повече, изразходването на отпуснатите целеви средства, каквито са постъпилите от Държавен фонд „Земеделие“ по СЕПП, подлежи на контрол, а установяването, че те не са използвани по предназначение би довело както до връщането им в европейския бюджет, тъй като подлежат на възстановяване, така и до финансови корекции или налагане на санкции, както на земеделския производител, така и на държавата, тъй като неизползването на средствата по предназначение е станало чрез нейните органи. Поради това и тези средства няма как да послужат за друго, освен за тази дейност, за извършването на която са отпуснати и предоставени на конкретния бенефициер. Изводът, че правото на финансова помощ от ЕС за земеделските стопани, включително и тези по различни схеми и мерки за подпомагане като целево предоставени, са обект на специален режим и са несеквестрируеми, са направени още с т.І от Решение №143 от 25.10.2017 г. на ВКС по гр.дело №4666/2016 г., III г.о., ГК. В същия смисъл е и трайната съдебна практика на административните съдилища, цитирана и в жалбата.

От изложеното следва, че е въведено допълнително основание за несеквестрируемост на средствата от субсидии, извън нормата на чл.213 от ДОПК, цитирана от решаващия орган. Визираните парични средства са целеви и са предназначени за подпомагане на земеделските производители съгласно чл.4, ал.3 и чл.20 от Конституцията на Република България, и след като тези средства се предоставят в публичен интерес, то същите не могат да бъдат обект на индивидуално принудително изпълнение.

Поради това съдът приема, че оспореното решение е незаконосъобразно.

Съгласно т.13 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015 г. по тълк.дело №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, несеквестрируеми са вземанията на длъжника по сметка в банка, когато по сметката постъпват само плащания по напълно несеквестрируеми вземания, или вземания по които не се допуска принудително изпълнение. Когато по сметката на длъжника наред с постъпленията от несеквестрируеми вземания и вземания, по които не се допуска принудително изпълнение постъпват и плащания по други секвестрируеми вземания, изпълнението върху наличността по такава сметка е недопустимо над общия размер на другите секвестрируеми постъпления.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че по процесните сметки на жалбоподателя в банка [фирма] са постъпили целеви средства, обект на специален режим на несеквестрируемост и върху същите неправилно и незаконосъобразно е допуснато принудително изпълнение.

В тази връзка оспореното решение следва да бъде отменено, както и да бъдат отменени и Разпореждане за разпределение № С220022-125-0100223/04.04.2022г. и Разпореждане за разпределение № С220022-125-0100225/04.04.2022г., издадени от П. С., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.

От страна на оспорващия са заявени претенции за присъждане на разноски по приложен списък на основание чл.161 ал.1 от ДОПК. Претендираните разноски от адв. М. С. са в общ размер на 1050 лева, от които заплатен в брой адвокатски хонорар в размер на 1000 лева и заплатена държавна такса в размер на 50 лева. При този изход на спора, основателно е направеното искане за присъждане на сторените разноски от страна на жалбоподателя.

Водим от изложеното и на основание чл.268 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-189/10.05.2022г. на директора на ТД на НАП – С., с което са оставена жалба с вх.№ С220022-000-0174182/12.04..2022 по регистъра на ТД на НАП С., подадена от [фирма] срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в Разпореждане за разпределение № С220022-125-0100223/04.04.2022г. и Разпореждане за разпределение № С220022-125-0100225/04.04.2022г., издадени от П. С., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.

ОТМЕНЯ Разпореждане за разпределение № С220022-125-0100223/04.04.2022г., както и Разпореждане за разпределение № С220022-125-0100225/04.04.2022г., и двете издадени от П. С., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление – [населено място],[жк][жилищен адрес] представлявано от А. С. сумата от 1050 лева /хиляда и петдесет/ лева, разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: